

Joytópia

Celosvetový blahobyť v súlade s prírodou

Rozprávač stretne na prechádzke v lese obyvateľa planéty Freegaya, na ktorej sa už úspešne etablovala Prírodná ekonómia nového veku. Ten obyvateľ sa volá Very Goodfriend.

Spolu letia obaja na túto planétu a Very mu opisuje princíp fungovania Slobodne darujúceho štátu, v ktorom nie sú dane, poistenia, ani sociálne odvody a všetci ľudia žijú v blahobyte.

Very má pre ľudstvo dar. ...

Stretnutie

Minule som mal taký sen... alebo to nebol sen?

Bol som sám na prechádzke v lese a kochal som sa prírodou. Zrazu som zbadal, že niekto popri mne zľahka kráča. Bol to asi dva metre vysoký muž tmavej pokožky a atletickej postavy. Oblečené mal niečo ako joggingovú súpravu zlatej farby. Hoci vyzeral ako človek, zdalo sa, že nie je z tohto sveta. Z tváre mu vyžarovala taká radosť, povedal by som až veselosť, akú na Zemi vidíme len zriedkakedy. Keď som sa naňho pozrel, musel som sa smiať. Bol to srdečný, veselý smiech - púha radosť z pohľadu na tohto priateľského spoločníka.

„Prepáčte, prosím vás, nechcel som sa vám posmievať,“ vysvetľoval som mu, keď som zasa prišiel k sebe. „Som len prekvapený, že ste sa tu tak z ničoho nič zjavili.“

„*To sa stáva mnohým na tejto planéte,*“ odpovedal priateľsky. „*Väčšina obyvateľov Zeme reaguje tak ako vy, len poniektorí sa zľaknú a zutekajú alebo sú agresívni.*“

„Takže nie ste odtiaľto?“ spýtal som sa neisto.

„*Pochádzam z Joytópie, to je štát na planéte Freegaya na okraji galaxie. Dostal som sa sem skokom cez časopriestorové kontínuum. Volám sa Goodfriend, Very Goodfriend.*“

„Ako ste sa tak rýchlo naučili náš jazyk?“

„*Rozprávame sa telepaticky. Posielame si myšlienky a náš mozog ich prekladá do našich jazykov. Funguje to rovnako aj s obrázkami, tónmi, vôňami a pocitmi. Vidíte...*“

Nevidel som nič. Zmizol. Začudovaný a hlboko dojatý som išiel ďalej. Marilo sa mi to práve? Nemal by som ísť k lekárovi? Najlepšie bude, ak o tom nikomu nepoviem a rýchlo na to zabudnem.

„*Niečo som vám priniesol. Malý darček.*“ Počul som Veryho hlas.

„Kam ste tak zrazu zmizli?“

„Skočil som domov, aby som vám niečo priniesol.“

„Netrvá to celé roky? Myslel som si, že pri najvyššej možnej rýchlosti...“

„*My cestujeme v myšlienkach. Myšlienky sú, ako je známe, voľné. Hranice času a priestoru existujú len vtedy, keď si ich vopred vymyslíme. My sme si predtým tiež vymýšľali všelijaké hranice. Naše ohraničené myslenie vyformovalo našu planétu asi tak, ako vy teraz formujete vašu. Skús to sám*“ – medzitým prešiel na tykanie – „*vidíš ma, pretože si myslíš, že ma vidíš.*“

Práve keď to hovoril, prichádzal oproti nám cyklista. Zbežne pozdravil a prešiel cez Veryho.

„Teraz rozumieš?“ opýtal sa Very.

„Áno.“

„Niečo som ti priniesol - jednu myšlienku.“

„Akú myšlienku?“

„*Myšlienku, že všetko je možné, čo si dokážeš predstaviť. Všetko, na čo myslíš, sa stane realitou! Všetko, čo si želaš, sa splní, keď si to budeš vedieť predstaviť.*“

„Želám si 20 miliónov korún!“

„Dobre.“

„Ako? Dobre? Tak to má fungovať? To si neviem predstaviť!“

„No práve!“

Zahanbil som sa.

„*Iní si to vedeli predstaviť a teraz sú milionári. Ale možno si vôbec neželaš byť milionárom? Čo si želaš zo všetkého najviac?*“

„Najradšej by som bol, keby boli všetci ľudia bohatí, keby každý mohol robiť to, čo má naozaj rád a neškodil pritom iným ľuďom alebo prírode.“

„*Tak teraz ti navrhnem jednu cestu. Na našej planéte Freegaya sme tento cieľ už dosiahli. Pod' sa na to pozrieť a potom to môžeš rozšíriť na Zemi. To je náš darček pre vás, ľudí.*“

„Ako môžem prejsť cez to časopriestorové oné...“

„*Jednoducho si to predstav, ja ťa povediem.*“

Bolo to zvláštne. Zdalo sa mi, akoby som bol súčasne na dvoch miestach: zatiaľ čo sa jedna moja časť prechádzala ďalej po lese, tá druhá letela spolu s Verym vesmírom.

Planéta Freegaya

Blížili sme sa k jednému slnečnému systému a zanedlho sa vznášala pred nami: Freegaya, nádherná modrá planéta, úplne podobná našej Zemi. Pomaly sme sa ponorili do atmosféry a pristáli sme uprostred nádherného parku, podobného veľkej anglickej záhrade. Z rastlín vychádzala neopísateľne krásna vôňa. Sem tam prešumelo nad našimi hlavami takmer nečujne malé vozidlo. A hľa: uprostred rastlín stáli domy. Nevyzerali ako naše domy. Boli tak pekne zakomponované do prírody, že zďaleka vôbec nevyzerali ako domy. Všetci ľudia, ktorých sme stretávali, nás priateľsky zdravili. Vyzerali byť šťastní. Človek a príroda žili v harmónii.

„Ako ste to všetko dokázali? Môžeš mi povedať niečo o vašej technológii?“

„Technológia nebola nikdy problémom,“ povedal Very, „problém, ktorý sme museli riešiť, bol v myslení obyvateľov a v hospodárstve. Nedostatkové myslenie, t. j. myslenie, že na svete nie je dosť pre každého, viedlo našich predkov k tomu, že si vymysleli hospodársky systém založený na konkurenčnom boji. Teraz je naše spolužitie a samozrejme aj naše hospodárstvo poznačené nadbytkom, bohatstvom a láskou k prírode a ku všetkému, čo existuje.“

Very mi stručne porozprával dejiny ich planéty:

„V dávnych časoch ovládli planétu lúpežní, mäsožraví Ramofli. K moci sa dostali tak, že využívali svoju vojenskú prevahu na vraždenie a okrádanie slabších ľudí. Aby sa nakoniec aj sami nepožrali, boli napísané veľké knihy zákonov, v ktorých bola upravená každá maličkosť, pretože rozum a etika Ramoflov nestačili na to, aby mohli medzi sebou pokojne nažívať. V knihách zákonov sa nachádzali aj také rozumné pokyny, ako „Nezabiješ!“. Toto sa muselo Ramoflom vyslovene povedať! Počas lúpežných výprav zákony stratili platnosť alebo definovali protivníkov ako „divochov“, ktorých treba vykynožiť alebo obrátiť na novú vieru. Po skončení lúpežných výprav zaviedli „humanistickú“ Ramofli rovnaký ramoflovský zákon pre všetkých. Tak sa vytvorila stabilita a zabetónovali sa nové mocenské pomery.

Hlavnou ilúziou Ramoflov bolo nedostatkové myslenie. Predstava, že tu nie je dosť pre všetkých. Ich obľúbenou činnosťou bol preto boj, resp. konkurenčný boj. Museli existovať víťazi a porazení. Pretože zabíjanie bolo zakázané a väčšina divochov bola už aj tak povraždená alebo obrátená na novú vieru, presunuli ctižiadostiví Ramofli svoje aktivity na iné oblasti: na hospodárstvo, šport a hru. Pri športe a hre sa mohli relatívne bezpečne vyžívať vo svojom konkurenčnom boji. V hospodárstve naproti tomu viedol ramoflizmus k stále väčšej sociálnej nespravodlivosti. Prieipasť medzi chudobnými a bohatými sa stále zväčšovala.

Na Freegayi žili odjakživa aj ľudia, ktorí pozorovali prírodu a snažili sa dokonale poznať jej zákony. V dávnych časoch ich upaľovali ako kacírov. Keď sa neskôr zistilo, že ich poznatky sa dajú vojensky využiť, vyhlásili ich za vedcov. Prírodných bádateľov, ktorých objavy neboli vojensky využiteľné, nazvali šarlatánmi a boli vystavení posmechu. Časom bola spoločenská klíma liberálnejšia a stále viac štátov konvertovalo na demokracie. Krátko pred Novým vekom sa pozorovania vedcov a šarlatánov čoraz viac zhodovali. Nachádzali sa paralely medzi prírodnými vedami, filozofiou a náboženstvami a začali sa prenášať na politiku a hospodárske vedy.

Porovnávala sa ekonómia s prírodou:

Príroda produkuje požíveň sama zo seba a obdarúva ňou všetko živé tvorstvo. Keď je príroda v poriadku, vládne nadbytok, t.j. je tu viacej potravy, ako je potrebné. Potrava je pominuteľná

a dá sa skladovať len určitý čas. A nie je v nej nijaké úrokové hospodárstvo. Preto rastliny a zvieratá ani nenapadne, aby hromadili viac, než potrebujú. Z toho dôvodu nejestvujú „bohaté“ a „chudobné“ zvieratá alebo rastliny. A ešte niečo: Či a ako tvrdo zvieratá pracujú pre svoju potravu, sa od druhu k druhu veľmi odlišuje. Každé voľne žijúce zviera sa správa tak, ako zodpovedá jeho druhu. Ak chcete, aby zviera v zajatí pracovalo, musíte ho do práce stále poháňať. Nijaké zviera by nebojovalo za ‚právo na prácu‘.“

Prirodzená ekonómia

„Potrava v prírode je ako peniaze. V oných časoch štát nedaroval svojim občanom nijaké peniaze. Naopak, ešte od nich žiadal dane. Nevládol nadbytok peňazí, ale bol ich taký nedostatok, že sa štáty museli každý rok zadlžovať. Trápne sa striehlo na stabilitu peňazí, aby si ešte aj po dlhom čase udržali tú istú hodnotu. Jestvovalo úrokové hospodárstvo, t.j. tak pohľadávky ako aj dlhy sa stále zvyšovali. Občania robili všetko pre to, aby si hromadili a uschovávali peniaze. Bohatí boli stále bohatší a chudobní stále chudobnejší. A pokiaľ išlo o prácu, väčšina občanov vykonávala podobné práce, tie však len málo zodpovedali ich naturelu. Hoci tieto im bytostne cudzie práce nerobili radi, tvrdo si predtým vybojovali právo na prácu. Napriek tomu právu boli veľké časti obyvateľstva na celom svete nezamestnané. Na druhej strane vládol prebytok ponúk tovarov a služieb.

Hospodárstvo sa teda správalo úplne opačne než príroda. Museli sme len zmeniť polarizáciu našich hospodárskych zvyklostí a uviesť ich do súladu s prírodou. Toto poznanie bolo kľúčom k Novému veku!

Tak sme vyvinuli náš nový hospodársky model, ktorý dodnes uplatňujeme na celej planéte a ktorý prináša všetkým zúčastneným bohatstvo a šťastie, model SLOBODNE DARUJÚCEHO ŠTÁTU. Joytópia má ako každý štát na Freegayi peňažnú suverenitu. Každý štát vyrába vlastné peniaze a podarúva ich svojim občanom. Najprv sa ale všetky štáty dohodli na generálnom odpustení všetkých dlhov. Aby nikto nebol poškodený, poukázal štát veriteľom peniaze, ktoré im patrili. Po tomto akte sa odstránilo úrokové hospodárstvo. Odvtedy máme „pomínuteľnú“ menu. Nemá zmysel hromadiť peniaze po dlhší čas, pretože rapídne strácajú hodnotu.“

„Pomínuteľná mena? U nás sa tomu hovorí inflácia!“

„Slovo inflácia pochádza zo slovníka starého hospodárskeho systému a nevystihuje presný význam. My hovoríme o PRIRODZENEJ EKONÓMII, t.j. o prirodzenom kolobehu vzniku a zániku.“

„Aká vysoká je „miera pomínuteľnosti“ na Freegayi?“

„Na začiatku sme trochu experimentovali. Medzitým sa všetky štáty dohodli na 100% za rok. To znamená, že po roku majú peniaze už len polovicu svojej pôvodnej hodnoty.“

„To znamená, že keď tento rok stojí rožok jednu korunu, tak o tri roky bude stáť 8 korún?“

„Rozlišujeme medzi ohodnotením a úhradou. Ohodnotenie vyplýva z bodov a zostáva konštantné. Rožok s hodnotou 1 bodu bude mať aj o tri roky hodnotu jedného bodu.“

Náš platobný prostriedok sa volá FREE, to znamená „voľná energetická jednotka“ (FREie Energie-Einheit). FREE vždy označujeme číslom roku. Napríklad „FREE 2004“. Hodnota platobného prostriedku FREE sa štvrťročne mení: V 1. štvrťroku je 1 bod = 1FREE, v 2. štvrťroku 1,25 FREE, v 3. štvrťroku 1,5 FREE a v 4. štvrťroku 1,75 FREE. Začiatkom roku 2005 je 1 bod = 2 FREE 2004 resp. 1 FREE 2005. Na prechode rokov sa kontá vedú paralelne v starej aj v novej mene, podobne ako to robia dnes európske štáty, keď prechádzajú z národnej meny na euro. Faktory preratúvania kurzu si môže zapamätať aj dieťa. Sú v súlade so štyrmi ročnými obdobiami a s hudbou.“

„S hudbou?“

„Áno, zodpovedajú prirodzenému radu horných tónov, na ktorom je vybudované celé Univerzum. Je to totiž základný tón, terc, kvinta a malá septima.“

„Musíte potom každý rok tlačiť nové peniaze?“

„Áno, peniaze sa tlačia každý rok. Staré peniaze sa dajú v nasledujúcom roku vymeniť v kurze dva ku jednej. To nie je problém.“

„Ako to funguje v každodennom živote?“

„Štát daruje každému občanovi – jedno aký je starý – mesačný základný obnos 1000 bodov, ktorý pokrýva životné náklady. Matka s tromi deťmi teda dostane obnos v hodnote 3000 bodov mesačne. Takto už nie sú rodiny, príp. neúplné rodiny v nevýhode oproti slobodným.“

„Existujú ešte katalógy tovaru? Veď tie by museli každý mesiac tlačiť nové!“

„V katalógoch sa vždy udáva bodová hodnota. Tá zostáva stabilná.“

„Takže si musím vždy vypočítať cenu?“

„No, to je celkom jednoduché: Ako som už povedal, máme po štvrť roku kurz jeden a štvrť, po pol roku jeden a pol a po tri štvrté roku jeden a tri štvrté.“

Pre vás to možno znie nezvykle, ale nezabúdaj, čo všetko zasa odpadá: dane, zdravotné a dôchodkové poistenie...“

„Ako to?“

„Keďže štát sám vyrába peniaze, nepotrebuje vymáhať dane. To znamená: nijaké finančné úrady, nijaké účtovníctvo, nijaká čierna práca a oveľa menej administratívy. Štát financuje sociálne služby, ako zdravotníctvo, opatrovníctvo, dôchodky, pomoc v núdzi atď. Poistenia a sociálne odvody sa stali zbytočnými.“

Ochrana životného prostredia a voľné darovanie

„Teda kto ešte vôbec pracuje?“

„Je to ako v prírode: každý sa zaoberá tým, čo zodpovedá jeho prirodzenej povahe. Kto rád pečie chlieb, pečie chlieb, kto rád spieva alebo hudobne tvorí, zaoberá sa hudbou. Niektorí občania vykonávajú viacero povolaní, pretože sa im páči byť všestrannými. Iní zasa nejaký čas leňošia. Keďže peniaze sú pominuteľné, chce ich každý rýchlo minúť a dopriať si za ne nejaký luxus. Hospodárstvo – najmä drobní živnostníci, služby a umenie – prekvitajú u nás tak ako nikdy predtým. Na druhej strane každý pracuje len toľko, koľko sa mu páči, a preto nejestvuje nadprodukcia, ktorá by nevhodne zaťažovala životné prostredie.“

„Ako udržujete životné prostredie?“

„Štát financuje projekty na ochranu životného prostredia. Priemyselné odvetvia sú subvencované podľa toho, ako šetria životné prostredie. Napreduje aj výskum alternatívnych energií. Okrem toho sa odstránilo autorské právo.“

„Čo to má spoločné s ochranou životného prostredia?“

„Nuž, všetky nové nápady a vynálezy patria všetkým. Predstav si, premárnili sme 100 rokov tým, že sme motorové vozidlá poháňali spaľovacími motormi. Po celej planéte sa šírila príšerný smrad. V niektorých veľkomestách boli nainštalované kyslíkové automaty, kde si ľudia mohli za peniaze načerpať čerstvý vzduch! Každý automobilový závod zamestnával vtedy svoj vlastný výskumný a vývojový tím, ktorý udržiaval svoje výsledky v tajnosti alebo si ich nechal patentovať. Nakoniec si už nechávali patentovať skoro každú jednotlivú skrutku. Nečudo, že vývoj nenapredoval. Potom, ako sa odstránilo autorské právo a každý svoje nápady a vynálezy voľne daroval, sme vyvinuli za niekoľko mesiacov pohon na nulovú energiu! Bolo to ako pri skladaní veľkej mozaiky: každý vynálezca a vývojár položil svoj kameň na to správne miesto.“

„Často používaš pojem „voľné alebo slobodné darovanie“. Čo tým presne myslíš?“

„Voľné darovanie je veľmi dôležitou súčasťou nášho hospodárskeho systému. Zatiaľ čo predtým išlo o dosahovanie čo najvyšších ziskov, pri voľnom darovaní záleží na tom, aby sme pri čo najmenších nákladoch mali z toho všetci čo najväčší úžitok alebo pripravili sebe aj iným čo najväčšiu radosť. Pritom sa nevyžaduje priama protislužba, pretože úžitok a radosť sami osebe niekoľkonásobne dopadajú na toho, kto slobodne obdarúva.“

Dobrym príkladom je Slobodne darujúci štát: stačí len zadať príkaz bankovým počítačom, aby previedli peniaze na kontá občanov, a už niet chudoby. Všeobecné bohatstvo občanov dopadá automaticky späť na štát. Štát a občania sú tak či tak jedno a to isté.

Iným príkladom je to, čo vy nazývate susedskou pomocou: Jeden priateľ pomôže druhému s tým, čo najlepšie ovláda a čo tento práve potrebuje. Alebo mám nejaký predmet, ktorý už nepotrebujem, ale niekto iný ho potrebuje. Keď ho podarujem, získam voľné miesto a ten druhý želaný predmet. Vzhľadom na to, že je prebytok peňazí, stratili na dôležitosti. Všetci sme sa stali štedrejšími a máme radosť z toho, keď môžeme niečo darovať!“

„Kto robí u vás špinavú prácu?“

„Rýchly technologický vývoj spôsobil, že špinavej práce veľmi ubudlo. Naše domy sú vybavené kompostovými toaletami, ktoré sú absolútne bez zápachu. Všetok baliaci materiál a väčšina úžitkových predmetov sa dá kompostovať. Naše domy budujeme v stavebníctvom systéme, ktorý pozostáva z prirodzených materiálov. Ťažké a málo obľúbené práce vykonávajú stroje. Tie nepríjemné práce, ktoré zostanú navyše, sa buď rozdelia alebo sú zodpovedajúco vysoko platené. Trochu špinavej práce a zarobíš si na krásnu dovolenku. Už to nejjeden tak urobil.“

Financovanie a investície

„Mimochodom financovanie – ako môžete financovať veľké obnosy, keď peniaze stále strácajú hodnotu?“

„Pôžičky sa dávajú v bodoch. Hodnota bodu zostáva stabilná a nezúročuje sa. Ale vzhľadom na to, že štáty už nie sú zadlžené a dane odpadli, potreba pôžičiek drasticky poklesla.“

„Jestvuje ešte niečo také ako peňažné investície?“

„Áno, jednako svoje peniaze môžeme požičať, teda poskytnúť pôžičku súkromnej osobe, jednako sa možno finančne podieľať na projektoch, niečo také ako sú u vás akcie. V oboch prípadoch sa zúčtováva podľa bodov. Avšak aj potreba investícií poklesla. Ved' o každého je stále postarané. Nikto si teda nemusí zhrňať peniaze, aby predišiel zlým časom. Strach z nedostatku sa rozplynul. Všetci žijeme oveľa viacej TU a TERAZ. A tu a teraz sme zabezpečení. Často sa stáva aj to, že časť peňazí, ktoré máme nazvyš, niekomu darujeme.“

„Naozaj?“

„Áno, keď niekto plánuje nejaký projekt a potrebuje ešte peniaze, napíše obežník svojim priateľom. Tí, ktorým sa ten projekt páči, ho podporia a pošlú obežník svojim priateľom. Tak sa stáva, že dostane bohatú podporu od ľudí, ktorých predtým ani nepoznal. Hovoríme tomu aj financovanie Here and Now, t.j. financovanie TU a TERAZ.“

„A funguje to?“

„Závisí od človeka a od projektu. Ak niekomu ide len o realizáciu svojho ega, sotva na to nájde financie. Vy poznáte tento princíp ako dobročinnosť. Väčšinou dávate dary na tzv. dobrý účel, napr. ľuďom v núdzi. U nás núdza nie je, ale sú viac alebo menej dobré účely.“

„A to ste naozaj takí štedrý?“

„Niektorí viac, iní menej. Každý podľa svojej vôle. Nezabúdaj, že máme peňazí tak či tak nazvyš. Keď si ich necháme, strácajú hodnotu. A tým, že si navzájom pomáhame, získavame nových priateľov. Keď niekedy niečo potrebujeme, pomôžu oni nám.“

„To mi tak trochu pripomína „reťazové listy“ a princíp „nabaľovania snehovej gule“.
Neviem, či to je u nás dovolené. V každom prípade to má zlú povest’.“

„Prečo to má zlú povest’?“

„Pretože malý okruh ľudí zbohatne na úkor mnohých ďalších.“

„Nie je to tak v celom vašom hospodárstve?“

„Ale áno!“

„Princíp nabaľovania odhaľuje celý váš hospodársky systém! My používame princíp nabaľovania predovšetkým na šírenie informácií. Je to najjednoduchšia a najrýchlejšia metóda, ako dostať k ľuďom informácie. Keď každý podá tú informáciu priemerne štyrom ďalším ľuďom, tak po 16-17 „generáciách“ odovzdávania je informované celé vaše ľudstvo. Už rozumieš, prečo je princíp nabaľovania snehovej gule a reťazových listov taký vykričaný?“

„Myslím, že mi začína svitať!“

„Okrem toho má ešte jednu výhodu: Každý odovzdá ďalej len tie informácie, o správnosti a dôležitosti ktorých je presvedčený. Vaše masové médiá vám môžu rozprávať kadečo, o čom rozhodlo pár „mienkotvorcov“.

„Ale môžu vznikať aj rôzne fámy. To je ako pri hre „Tichá pošta“, kde jeden druhému niečo zašušká do ucha a na konci z toho vyjde niečo celkom iné.“

„To je pravda. Preto je dôležité uviesť vždy aj prameň, teda od koho to mám. Tak sa môže každý priamo informovať a potom sa rozhodnúť, či tú informáciu dá ďalej.“

„Ako to má fungovať?“

„Na vašej Zemi máte internet. Nie je to už aj teraz tak, že každý, kto chce niečo oznámiť, má svoju stránku (homepage)? Teda každý si to môže prečítať u pôvodcu.“

„Tak čo je teda pri vašom financovaní TU a TERAZ iné ako pri našom odsúdeniahodnom princípe reťazových listov?“

„Je to postoj k človeku a k peniazom. U nás ide o voľné a slobodné darovanie. Obdarúvame iných, aby sme im pomohli zrealizovať ich želania a projekty. Keďže každý má nadbytok peňazí, ktoré naviac rýchlo strácajú hodnotu, nepadne darovanie zaťažko. Ešte sa k tomu pridruží aj pocit šťastia, že si niekomu pomohol. Nemáš radosť, keď môžeš iným pomôcť?“

„Určite, keď to robím úplne dobrovoľne, bez ohľadu na to, či to niekto odo mňa očakáva alebo nie. Vtedy sa cítim dobre.“

„Tak je to pri slobodnom darovaní. Je absolútne dobrovoľné a človeka to baví.“

„Rád by som ešte niečo vedel o tom financovaní tu a teraz. Teoreticky by mohol spustiť každý jedno alebo viacej takýchto financovaní tu a teraz. V sume by sa to potom muselo vyrovnávať.“

„Účel financií musí byť pre iných prijateľný. Okrem toho nie každý má v tom istom čase nejaký veľký projekt, na ktorý potrebuje veľa peňazí. V Novej ére sa už nepozerala na peniaze ako na niečo statické, to znamená, že už sa nepýtame, kto má koľko peňazí. Statické

peniaze strácajú rýchlo svoju hodnotu. V Novej ére vládne dynamický princíp. Teraz ide o to, aby sa čo najviac peňazí hýbalo čo najrýchlejšie. Pohybom vzniká tvorba hodnôt (dom, auto alebo čokoľvek iné). Okrem toho keď utratím peniaze, tak nie sú preč. Má ich len niekto iný, ktorý ich zasa chce čo najrýchlejšie minúť. Tým sa zasa vytvoria hodnoty a tak ďalej.

My sa na to celé aj tak pozeráme skôr ako na hru. “

„Ako na hru??“

„Áno, peniaze už dávno nemajú taký význam ako u vás. Keďže každý má dost' peňazí, nikoho nemožno peniazmi k niečomu nútiť. Peniaze sú už jedine motivačným prostriedkom, nie mocenským. Všetko je hrou. Práca je hra, obchod je hra. Komu sa nechce hrať, ten má o niečo menej peňazí, ale ešte stále viac, ako potrebuje na živobytie. “

„Jestvuje teda ešte niečo také ako konkurenčný boj?“

„V hravom slova zmysle áno. Určite sú niektoré „hry“ úspešnejšie ako iné. Ale: nikto nemôže naozaj prehrať. “

„Kontroluje štát tieto „hry“?“

„Keďže Slobodne darujúci štát nepozná dane, nie je na to nijaký dôvod. A vôbec, na štát sa už nepozera ako na kontrolný orgán, ale ako na súhrn všetkých občanov. Štát a občania sú jedno. A tak má štát len jeden záujem: podporovať záujmy svojich občanov. “

Prechod

„Ešte mám jednu dôležitú otázku: Ako sa vám podarilo uskutočniť prechod od starého k Novému veku? Ako ste vytvorili JOYTÓPIU? Bol proti nej veľký odpor? Zaobišiel sa prechod bez násilia?“

„Spomínaš si, že krátko pred prechodom bola vo väčšine štátov demokracia. A to bolo veľmi dobre. V demokracii môžeš zmeniť všetko, keď máš potrebnú väčšinu. Pamätáš si ešte, ako sa na tvojej planéte uskutočnili mierové zmeny dokonca aj v diktatúrach? Myslím na Indiu alebo na opätovné zjednotenie Nemecka. V demokraciách je to ešte oveľa ľahšie.

Začalo to tým, že niekoľko občanov vo Freegayi objavilo nové zákonitosti a sformovalo ich do modelu štátu. Tento model SLOBODNE DARUJÚCEHO ŠTÁTU nazvali JOYTÓPIA a šírili ho ďalej podľa princípu nabaľovania snehovej gule: Napísali všetko na papier a dali priateľom. Títo dali kópie svojim priateľom a tak ďalej. Iní zasa ten text rozširovali cez internet. To išlo ešte rýchlejšie. Text bol preložený do mnohých jazykov a rozoslaný do všetkých krajín. Asi po 16 generáciách odovzdania bolo informované všetko obyvateľstvo. Paralelne k tomu začali rôzne spolky, spoločenstvá a kruhy priateľov skúšať prirodzenú ekonomiu v praxi. Vo výmenných kruhoch, ktoré mali vtedy istý druh náhradnej meny, začali simulovať SLOBODNE DARUJÚCI štát. Iní zasa skúšali financovanie tu a teraz a VOLNÉ DAROVANIE v obchodnom a súkromnom živote. Výsledky sa zhromažďovali a model sa stále viac zdokonaľoval. Keď bol perfektný, uskutočnili sa na celom svete voľby. Výsledok bol úžasný: Veľká väčšina planetárneho obyvateľstva sa rozhodla pre nový model prirodzenej ekonomie. “*

„Bol aj nejaký odpor?“

„Áno! Spočiatku malo veľa ľudí strach o svoj majetok. Planetárne banky, ktoré mali svoj podiel na tom, že štáty boli zadĺžené, sa pokúšali sabotovať, kde len mohli. Ale po celom svete sa šírila osveta, až ľudia celej planéty precitli, a tak došlo k obratu: Za prirodzenú ekonómiu sa začali vyjadrovať dokonca aj členovia planetárnych bánk. Tak sa počiatočný odpor rozplynul v pokoji a spokojnosti.“

„Išlo po úspešných voľbách potom už všetko hladko?“

„Samozrejme, že na začiatku boli ťažkosti. Tie však nijako nesúviseli s problémami starého veku.“

„Milý Very, dobrý priateľ! Ďakujem ti z celého srdca za tieto informácie! Mám ešte poslednú otázku, predtým než odídem: Kde presne leží Freegaya?“

***„Ešte pred chvíľou bola na inej hviezde.
Teraz je hlboko v tvojom srdci. Veľa šťastia!“***

* Tauschringe = v Nemecku kruhy známych i neznámych ľudí, ktorí si vymieňajú rôzne práce a služby